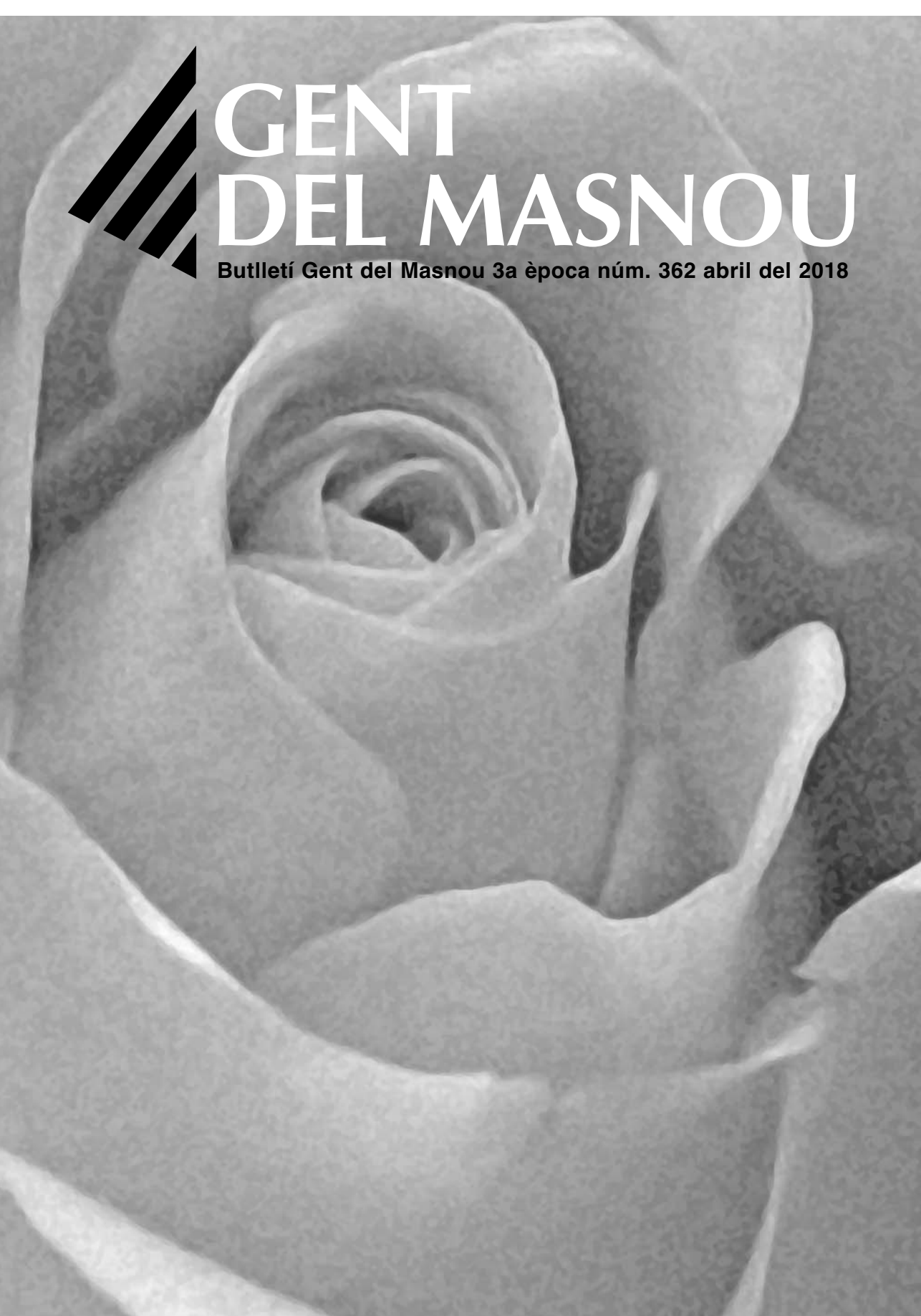

GENT DEL MASNOU

Butlletí Gent del Masnou 3a època núm. 362 abril del 2018

API

Finques Puig sl

Compravenda - Administració - ASS. jurídica

Mossèn Jacint Verdaguer, 14 · El Masnou
Tels. 93 555 10 60 / 17 61 · Fax 93 555 28 90
www.finquespuig.net · info@finquespuig.net

FINQUES MESLLOC
LLIGOÑA CAYETANO

T/ 93.555.69.03

www.meslloc.com

Sant Miquel, 23 - 08320 el Masnou -

Tallers Masnou

G.Oliveras Taller Multimarca

Àngel Guimerà, 14, el Masnou (Ocata) Tel. Fax 93 540 31 57 · genis.oliveras@gmail.com

Recollida del vehicle a domicili · Cotxe de substitució gratuït · Manteniment de motocicletes i vehicles clàssics. Servei ITV 100%

JORNADA PORTES OBERTES DIJOUS 19 D'ABRIL A LES 18

Escola bressol

El Petit Vailet

A partir de 4 mesos

MATRÍCULA PER AL CURS 2018-2019

ENS AGRADARIA SER L'ESCOLA BRESSOL
DELS VOSTRES FILLS!

Ventura i Gassol, 29, el Masnou

www.petitvailet.com · 93 555 57 11

Equip de Redacció:

Joan Camps - Joan Casals - Joan Muray - Esteve Pujol - Lluís Valls

Portada: Grogas Rosa

Disseny i muntatge: Taller de publicitat.

Publicitat: 93 555 80 06

Imprimeix: Jobagraf.

Tiratge: 3.500 exemplars.

Paper ecològic de 90 g.

Edita: Gent del Masnou
Dipòsit legal B. 29.758-87

GENT DEL MASNOU
Dr. Agell, 9
08320 El Masnou
93 126 82 20

gentdelmasnou@gmail.com
www.gentdelmasnou.cat

L'entitat **Gent del Masnou** no es fa responsable, necessàriament, del contingut dels articles signats pels seus col·laboradors.

El repartiment d'aquest butlletí als socis es fa amb el suport de **l'Ajuntament de la Vila**.

ASSEMBLEA GENERAL ORDINÀRIA DE L'ANY 2018

Diumenge, 8 d'abril de 2018,
a les 12 del migdia,
al local social.
Més info. pàg 5

CAMPANYA DE DONACIÓ DE SANG

Diumenge 15 d'abril
de 10 a 14

a **Gent del Masnou**.

Dr. Agell, 9,

al costat del cinema La Calàndria

Donar-ne una mica és donar molt.

Editorial

EL MONESTIR

Sovint ens mirem Montserrat com un lloc idíl·lic amb un cert toc d'irrealitat, com si allà dalt de la muntanya serrada el temps s'hagués aturat en la cronologia i la visió de les coses, i els afanys temporals restessin allunyats d'aquell bressol de serenor.

Se'ns barregen records i enyorances d'antigues romeries, el Cremallera fumejant muntanya amunt, les pageses oferint els fruits de la terra amb aroma de romaní, la flaire i l'escalf dels ciris oferts a la Moreneta, precis i lloances i l'Escolania refilant a desdir...

Tot això i, molt més, és el nostre Montserrat. En aquest molt més hi volem incloure el compromís de la comunitat de monjos del Monestir envers el país, fent-se poble amb el poble, com han demostrat en múltiples ocasions amb pronunciaments sobre fets socials o polítics de la més crua actualitat. Vegem, a tall d'exemple, la recent visita de l'Abat Josep M Soler als presos polítics catalans, com també les paraules del monjo Josep Miquel Bausset en l'homilia de la missa conventual celebrada el diumenge 4 de març prop passat, de les quals reproduïm les més significatives:

... "No és normal que hi hagi presos polítics, ni la violència policial de l'1-O" i ha apel·lat a l'Església a... "no callar com si no passés res".

... "L'Església no pot callar davant el drama dels refugiats que segueixen morint al Mediterrani, mentre la Unió Europea, amb indiferència, mira cap a un altre costat".

... "Creieu que és normal, com ens ha recordat l'arquebisbe de Barcelona, que s'hagi ajudat els bancs a sortir de la crisi i ara, amb els beneficis aconseguits, no donin res a la societat?"

... "És normal que hi hagi líders socials i polítics en presó preventiva acusats de rebel·lió i sedició, quan Amnistia Internacional n'ha demanat la llibertat?"

... "No és injust que una part del Govern legítim de Catalunya, com va dir el bisbe de Solsona, estigui empresonat?"

... "És normal que un jutge imputi un delictes d'odi a un regidor per posar-se un nas de pallasso davant la policia?"

... "És normal que se segrestin llibres o es prohibeixin obres d'art?"

.../...

És per aquest tarannà compromès que ens sentim propers al Monestir i a tot el que significa per al nostre país. En aquests moments de tantes incerteses, que la Moreneta i Sant Jordi, els nostres advocats, hi facin més que nosaltres, tan maldestres com som.

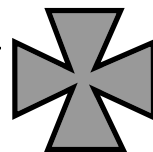
El President

Sumari

EDITORIAL.....	3
BÚSTIA OBERTA.....	5
MIRADES DE REÜLL <i>Joan Camps</i>	6
CADA MINUT <i>Joan Maresma Duran</i>	7
HISTÒRIES DE LA VILA <i>Joan Muray</i>	8
SOM <i>Oriol Lugo</i>	10
VIVÈNCIES <i>Pep Parés</i>	11
TEATRE CAPITAL <i>Rosa M. Isart</i>	12
CRÒNIQUES D'ULTRAMAR <i>Joan Muray</i>	12
PARLEM DE LLIBRES <i>Pere Martí Bertran</i>	13
HISTÒRIA IMPRESCINDIBLE <i>Jaume Clotet i Lluís Valls</i>	14
LA PUNTA DE LA LLENGUA (95) <i>Esteve Pujol</i>	15
EL MISTERI DE ROMSEY <i>J. Condeminas</i>	16
GENT DEL MASNOU INFORMA.....	17
DITES I PERSONATGES POPULARS (44) <i>Albert Vidal</i>	17
ARRAN DE SÒL <i>Pledebuit</i>	18
LA CUINA DE L'ANTÒNIA.....	18

24 hores al seu servei

FARMÀCIA DE GUÀRDIA

La farmàcia de guàrdia serà oberta 24 hores seguides.
De les 9.30 del matí a les 9.30 de l'endemà.

-- Abril 2018 --

1	diumenge	Riera	Diumenge i Dilluns de Pasqua
2	dilluns	Riera	
3	dimarts	Fàbregas	
4	dimecres	Viamar	
5	dijous	Dominguez	
6	divendres	Aymar	
7	dissabte	Ocata	
8	diumenge	Ocata	
9	dilluns	Viamar	
10	dimarts	Dominguez	
11	dimecres	Aymar	
12	dijous	Ocata	
13	divendres	Riera	
14	dissabte	Fàbregas	
15	diumenge	Fàbregas	
16	dilluns	Dominguez	
17	dimarts	Aymar	
18	dimecres	Ocata	
19	dijous	Riera	
20	divendres	Fàbregas	
21	dissabte	Viamar	
22	diumenge	Viamar	
23	dilluns	Aymar	Sant Jordi
24	dimarts	Ocata	
25	dimecres	Riera	
26	dijous	Fàbregas	
27	divendres	Viamar	
28	dissabte	Dominguez	

29	diumenge	Dominguez
30	dilluns	Viamar

-- Maig 2018 --

1	dimarts	Viamar	1 de Maig
2	dimecres	Fàbregas	
3	dijous	Riera	
4	divendres	Dominguez	
5	dissabte	Aymar	
6	diumenge	Aymar	
7	dilluns	Fàbregas	
8	dimarts	Viamar	
9	dimecres	Dominguez	
10	dijous	Aymar	
11	divendres	Ocata	
12	dissabte	Riera	
13	diumenge	Riera	
14	dilluns	Ocata	
15	dimarts	Fàbregas	
16	dimecres	Viamar	
17	dijous	Dominguez	
18	divendres	Aymar	
19	dissabte	Ocata	

Horaris de les farmàcies del Masnou

	De dilluns a divendres	Dissabte
Aymar (Maricel) Almeria, 14 · 93 555 03 81	9.15 - 21	9.15 - 14
Domínguez (Est. Masnou) Enamorats, 2 · 93 555 59 36	8 - 20.30	9 - 13.30
Fàbregas Navarra, 68 · 93 555 19 79	9 - 13 i 16.30 - 20	9.30 - 13
Ocata JFKennedy, 5 · 93 555 33 08	9 - 20.30	9 - 20.30
Riera (Club nàutic) J.Llimona, 22 · 93 555 08 55	9 - 20.30	9 - 20.30
Viayna C Prat de la Riba, 23 · 93 555 04 03	9 - 20.30	9 - 14

h o c r o c f a n à s t i c a b o n u s t r i a n o b e r t a c o l o n o s t i c d a

Totes les cartes de la Bústia Oberta cal que portin: nom, cognoms, adreça, núm. del DNI i signatura de l'autor i **es publicaran**, només, amb el **nom i cognoms** de l'autor. **En cap cas** no es publicaran cartes amb pseudònim o inicials. L'extensió **no excedirà de 1.500 caràcters, espais inclosos**; en cas contrari, la Redacció podrà abreujar-les o rebutjar-ne la publicació. Gent del Masnou **no es fa responsable** del contingut de les cartes. Seleccionarà les que siguin d'interès general i no mantindrà correspondència amb els seus autors.

COM PODEM TENIR EL VALOR DE SENTIR-NOS DERROTATS?

Permeteu-me que interpreti des d'una perspectiva personal el motiu d'aquesta consulta que em faig avui. Malgrat que la situació política que estem vivint ens hagi generat una certa confusió d'existència antropològica, hem de sentir-nos del tot orgullosos del camí que hem

recorregut en poc temps. Hem aconseguit d'una forma pacífica ser protagonistes del nostre destí polític. La classe política, com a institució social, ja no ostenta la direcció inqüestionable de l'esdevenir de la població; la famosa frase "els carrers seran sempre nostres" així ho exposa de forma clara, res no tornarà a ser igual. Independentment del camí

escollit en la definició ideològica personal, que pot portar-nos a camins diferents amb les persones properes, no pot comportar que tanquem els ulls a l'evidència de la regeneració d'una societat que semblava adormida. El camí endegat permet l'inici d'un trencament d'unes estructures d'estat, establertes sobre les runes d'un dictadura i un posterior període d'adoctrinament i manteniment de certes formes de fer i pensar coercitives. Hem de sentir-nos dignes d'aquest període de procés, que ens ha despertat i ha permès obrir la finestra a l'entrada d'uns nous aires frescos de llibertat en molts àmbits. No hem de tornar a caure en

el parany d'un conflicte entre dos bàndols, aparentment irreconciliables, que és el que volen alguns per desmembrar una dèbil democràcia i tornar a vells autoritarismes. És aquí on de forma conjunta ho hem d'impedir; si no, no tenim futur com a societat.

Malgrat ens pugui semblar una utopia, estem condemnats a necessitar-nos per derrocar del tot els murs de la intolerància i la repressió, i és units com hem d'impedir que coartin la llibertat de les nostres institucions, que han de vetllar pel conjunt de la societat independentment de la seva ideologia.

Araceli Benito Martínez

ASSEMBLEA GENERAL ORDINÀRIA DE SOCIS DE L'ANY 2018

D'acord amb el que disposen els estatuts de Gent del Masnou, a través de la present es convoca l'Assemblea General Ordinària per al diumenge, dia 8 d'abril del 2018, a les 12 del migdia, al local social del carrer Doctor Josep Agell, 9

ORDRE DEL DIA:

- 1/Lectura i aprovació, si escau, de l'acta de les Assemblees Ordinària i Extraordinària de l'any 2017.
- 2/Renovació del càrrec de Secretari de la Junta Directiva
- 3/Presentació i aprovació, si escau, de l'estat de comptes de l'exercici 2017
- 4/Presentació i aprovació, si escau, del pressupost per al 2018
- 5/Presentació de la memòria de l'any 2017 i projectes per al 2018
- 6/Suggeriments i preguntes

Cordialment,
Joan Casals i Agustí
President de Gent del Masnou

Envia el teu suport i escalf als nostres polítics empresonats a Madrid a través d'una carta. Es mereixen el nostre agraïment, ells són allà per nosaltres.

JORDI SANCHEZ
JORDI CUIXART
Centro Penitenciario Madrid V
Soto el Real, M-609. Km. 3,5
28791 Soto del Real
Madrid

JOAQUIM FORN
ORIOL JUNQUERAS
Centro Penitenciario Madrid VII
Soto el Real, M-241. Km. 5,750
28595 Estremera
Madrid

MIRADES DE REÜLL

Joan Camps i Ortiz

El 155 aconpleix les variants culinàries on és imprescindible l'olla, l'utensili de l'*homo erectus*, que en controlar el foc van ser els precursors de l'olla i de fer-la bullir. L'olla ha sigut el puntal per a la conservació i l'evolució de l'espècie humana, que, per a bé o per a mal, ens ha anat diferenciant de tots els altres mamífers menys evolucionats, dels quals els creacionistes sostenen la creença que van sobreviure al diluvi universal gràcies a Noè, que els enquibí a la seva barca, i va ser Déu que, desil·lusionat d'Adam i Eva, va voler fer cau i net, eliminant tots els seus descendents, a excepció de Noè i la seva família.

Ésser de l'olla vol dir pertànyer a un grup de poder: ho són els col·lectius econòmics, polítics, socials, religiosos o fàctics que, en algun d'aquests segments, o tenen la paella pel mànec o són els que remenen les cireres. En general són poders concurrents que, en tenir ambicions semblants, es toleren mentre els uns no s'immesceixen en els afers dels altres, però tard o d'hora els que només remenen les cireres intenten agafar la paella pel mànec o viceversa. D'exemples n'hi ha per omplir un llibre; recordem quan Aznar parlava català en la intimitat i de mala gana posava peix al cove a Pujol com un mal necessari per assolir la majoria absoluta. En el moment que Aznar va tenir la paella pel mànec i va remenar les cireres va començar el camí que ens ha portat fins al 155, i ara enmig d'aquesta rucada és Rivera que ha posat l'olla a pressió per menjar-se cuit Rajoy i a la vegada fer el brou emmetzinat per deixar com un zero a l'esquerra l'afeblit Sánchez. Com que jo sóc de la ceba, m'abstinc de fer odioses comparacions d'aquesta metàfora aplicant-la a ERC, JuntsxC i la CUP o entre l'ANC i Òmnium, mirades de reüll d'uns i altres mentre fan bullir l'olla de la *sopa boba* allargant els dies que els queden al convent o potser pretenen partir-se a parts iguals els pinyons trencant la closca amb una destrat. D'això els púlpits mediàtics de la *Villa i Corte* ja en faran

llenya i foc i en trauran faves d'olla.

Resulta, doncs, que guanyar la República per la via pacifista a l'Espanya que ha perdut tots els territoris colonials conquerits saquejant-los tant com ha pogut, els cabreja molt més el *procés* pacifista de les urnes que l'ETA quan semblava el terror assassinant indiscriminadament. El 3 de novembre del 98, en ple règim constitucional ensangonat pel terrorisme, fou el mateix Aznar que anunciava: *"He autorizado iniciar contactos con ETA a través del (MLNV) Movimiento de Liberación Nacional Vasco"*, potser seria el moment que Rajoy tingués l'audàcia i l'honestetat de fer política parafrasejant el seu mentor, dient: *"Donat el fracàs del 155 i davant l'actitud pacifista dels dos milions i escaig de catalans que han votat la República Catalana en un Estat independent, he autoritzat iniciar contactes amb el (MANC) Moviment d'Alliberació Nacional Català, liderat pels polítics electes exiliats a Brussel·les, Suïssa i Escòcia, i els líders d'associacions ciutadanes encausats i empresonats preventivament, en consideració que a tots ells, mentre no tinguin un judici just amb totes les garanties, a part de discreditar de les seves idees polítiques, no se'ls pot negar la presumpció d'innocència"*.

Altra cosa seria que la violència extrema desfermada per les càrregues policials de l'1-O 2017 hagués assolit la incitació de la ciutadania, i provocat

una resposta violenta, però és un fet que els 2.286.217 votants davant les urnes es van limitar a esquivar com van poder l'agressivitat contundent i desproporcionada dels efectius antiavallots. Home!, potser sí que es van verbalitzar protestes, però en cap cas, ni les increpacions i ni el soroll no va sobrepassar en actituds o en decibels els insults injuriosos habituals que es toleren en els camps de futbol. Amb aquests fets, muntar el sidral del 155 i acusar penalment de rebel·lió sediciosa els adversaris per escombrar-los de l'escena política, més que un acte d'arbitrarietat em sembla un cop d'Estat.

Les eleccions del 21-D 2017 ens van ser imposades amb el 155, quan el PP, PSOE i Cs estaven fascinats en la idea que oferint junts la seva idíl·lica unitat constitucional als catalans arrasarien, però les urnes van constatar la majoria parlamentària regida en el referèndum de l'1-O 2017. Davant dels fets i dels resultats no sé a què venen tantes presses per tenir un govern forçat pel 155 que, en vetar el legítim candidat electe Puigdemont, trenca les regles essencials de la democràcia. Acceptar aquesta imposició és tan indigna que més ens val mantenir-nos fermes, i, en últim extrem, anar a unes noves eleccions. Com a mal menor, millor la dignitat de tenir un govern a l'exili o en presó injusta que acceptar un Parlament d'on no pot sortir res de bo ni posar-ne cap tros a l'olla.

Cada minut

Joan Maresma Duran

Una gran promesa que no ha estat complerta –com tantes– d'aquest gran avenç tecnològic i científic dels últims 100 anys és la de deixar-nos més hores lliures entre les poques 24 hores que ens són concedides diàriament.

Sembla que el món s'ha quedat més curt, més pla, tot és més a prop, el termini per entregar les coses, les reunions de feina interminables que es podrien solucionar amb un correu electrònic, les transferències. Potser podríem esperar que, a aquestes alçades, tinguéssim moltes més hores d'oci que les poques que tenim avui dia.

No fa falta esforçar-se gaire per veure que ni de bon tros és així. Si no em falla la memòria, em sembla que era Aristòtil el que afirmava que la natura li tenia *horror vacui*... –conec persones així, que no saben callar i el que expliquen per omplir el buit són sopars de duro... La vida social és així... Quant més temps tenim, més l'ocupem... I ni un minut es queda inutilitzat. Estem permanentment ocupats. I és un fenomen mundial... Aquí, a Brasil, tothom es queixa del poc temps lliure, del poc temps dedicat al *dolce far niente*...

Potser el temps s'acaba semblant a aquelles monedes del canvi –un cèn-

tim, dos cèntims; no recordo si encara circulen– que deixem per al “bote” –cada vegada menys ja que tothom paga amb la “Visa”– i deixem passar el temps i el fem servir amb activitats amb les quals no guanyem res... És clar que el mateix podríem dir de la feina... Sóc

conscient que moltes vegades no veig l'objectiu de les coses que faig o em manen que faci...

A més, una parcel·la de temps mala-guanyat és irrecuperable: desplaçaments, esperes, cues... Temps que se'ns en va sense veure'l.

Ja no sóc més jove. Quan ho era, no era conscient que el temps malgastat no es notava... No el sentia com un recurs de certa forma limitat. Però ja m'he adonat que he consumit una part –no sé si considerable o no; això mai ningú no ho sap; potser al final del camí– del meu estoc. I de vegades recordem coses –els humans, sempre entossudits a voler recordar i explicar– i d'altres vegades les oblidem o ens les han de recodar i no sabem si hi ha constància del fet...

Ens influeix el que ens envolta sense que nosaltres hi puguem influir gaire... Més aviat gens o molt, molt poc. A l'univers no l'altera ni la nostra supressió ni el nostre naixement ni el nostre recorregut ni la nostra existència ni la nostra inevitable desaparició i oblit...

I encara queda pendent l'eterna qüestió de la definició de “perdre temps”... Seguir *Game of Thrones* és perdre'l? I seguir “la Riera” –em sembla que ja es va acabar–? I jugar per internet? I actualitzar el *Facebook*?

Suposo que aprendre alguna cosa seria temps perdut transformat en alguna utilitat...

EMISSORES QUE ES PODEN SENTIR AL MASNOU AMB QUALSEVOL RECEPTOR DE RÀDIO FM

87.7	RAC1	99.0	R.N.E. R5
88.0	RADIO LUZ	99.2	7 DE RADIO BCN
88.3	R.N.E. R1	99.7	ONA MAR BADALONA
88.7	R. MELODIA FM	100.0	CADENA 100- BCN
89.1	R. MARCA- BCN	100.4	R. EL MASNOU ?????????
89.8	ROCK FM	100.8	R.N.E. RADIO 4- BCN
90.2	RADIO TELETAXI	101.2	RADIO POMAR BADALONA
90.5	M80 – BCN	101.5	CATALUNYA MÚSICA
90.8	LA VOZ FM BCN	102.0	COPE- BCN
91.0	BTB RADIO BCN	102.3	RADIO LUZ
91.4	R. PREMIA DE DALT	102.8	CATALUNYA RÀDIO
91.4	R. CONTRABANDA (LLIURE BCN)	103.2	CATALUNYA INFORMACIÓ
91.7	CATALUNYA RADIO- BCN	103.5	SER CATALUNYA
92.0	CATALUNYA INFORMACIÓ-BCN	103.8	ECLJA RADIO
92.3	RADIO ONDINA	104.2	MAXIMA FM- BCN
92.7	RADIO FABULOSA	104.5	RADIOBRONKA
93.0	R.N.E. - R2- RADIO CLASICA	105.0	RAC 105- BCN
93.3	ONDA PAZ	105.7	FLAIX FM – BCN
93.5	ONDA CERO CATALUNYA	106.1	FLAIX BAC – BCN
93.9	SER BARCELONA 40 PRINCIPALES	106.4	EL SOL RADIO
94.4	BADALONA FM- BADALONA	106.6	RADIO ESTEL – BCN
94.9	EUROPA FM – BCN	106.9	RADIO CANAL – BCN
95.2	R. PREMIA DE MAR (COM)	107.1	RADIO CABRERA DE MAR
95.5	KISS FM- BCN	107.3	BARCELONA CITY FM LINK
95.8	BAUGHAM RADIO FM	107.5	COOLTURA FM???
96.0	RADIO OLÉ- BCN	107.7	RADIO GRÀCIA (COM)– BC
96.4	CATALUNYA MÚSICA		
96.6	HILO MUSICAL LATINO- BCN		
96.9	CADENA SER- BCN		
97.7	RADIO TELETAXI		
98.1	VILASSAR RADIO- V. DE MAR		
98.3	EXITO RADIO		
98.7	R.N.E. R3		

GRUP ALFA MIKE
08320 EL MASNOU - BCN

INTERNET

Radio Garden
Més de nou mil emissores de tot el món en un clic. Una nova web interactiva on line.

Institut Cartogràfic de Catalunya.
GAIA LA GRAN MARE.

Un documental que us deixarà empètit.

Històries de la vila

Joan Muray

MASNOVINS VINCULATS A MONTSERRAT

Pere G. Maristany i Oliver, pel 2n Misteri de Glòria, del 1903 i

Fèlix Millet i Maristany, per l'entronització de la M. de Déu el 1947

El Masnou, com la majoria de pobles i ciutats de Catalunya, té vincles amb el monestir de Montserrat i, tot i que en aquestes pàgines d'Històries de la Vila sovint n'he comentat diversos aspectes (1) de la nostra, en aquestes en comentaré dos fets força importants.

El primer, referent a Pere Grau Maristany i Oliver (1863-1926), que va costejar la construcció del Segon Misteri de Glòria.

I el segon, les festes de l'entronització de la Mare de Déu de Montserrat l'any 1947, en la qual va tenir un important relleu Fèlix Millet i Maristany (1903-1967).

Vegem, d'un a un, aquests fets de dos personatges de nissaga masnovina vinculats a Montserrat.

Pere G. Maristany, industrial i polític, així com un esplèndid mecenes, va costejar la construcció d'aquest monument, que és el Segon Misteri de Glòria de Montserrat, tal com ja he dit. Vegem ara com és i qui el va construir i en feu les escultures.

El Segon Misteri de Glòria porta el títol de «L'Ascensió de Jesús» i fou obra de l'arquitecte Bonaventura Bassegoda i Amigó (1862-1940), també vinculat a la nostra vila, de la qual fou arquitecte municipal. L'escultor fou Josep Reynolds i Gurguí (1850-1926). Ara vegem-ne la descripció. Diu així:

«És una placa rectangular de marbre

Segon Misteri de Glòria, a Montserrat

amb un relleu que representa l'ascensió de Jesús en un baix i mig relleu. De fet són dues lloses unides, la superior ha estat treballada en baix relleu i la inferior, en baix i mig relleu; totes dues estan envoltades per un marc motllurat amb tot de relleus com ara volutes, la senyera o motius florals. Aquest té algunes aplicacions de bronze amb el tetramorf i tres arcs neogòtics. Als angles de la part inferior hi ha éssers monstruosos i altres motius vegetals. A sota hi ha una placa de marbre amb inscripcions amb lletra neogòtica. Encara per sota d'aquesta, trobem graons i una barana amb cintes on hi ha gravat: Ofrena d'en Pere Grau Maristany i Oliver a la Santa Verge de Montserrat en l'any de 1903. La barana tanca l'accés i els canelobres que emmarquen el conjunt de ferro forjat. Fou inaugurada el 27 de juliol de 1903, en època de l'abat Josep Deàs. L'obra està inclosa en l'Inventari del Patrimoni Arquitectònic de Catalunya». Una altra descripció ens diu així:

«Obra feta amb marbre de Carrara. Monument d'estil neogòtic, amb un gran tauler central de marbre blanc esculpit. La placa està elevada i emmarcada per obra en pedra molt treballada, amb una forma que pot suggerir una creu, amb decoració vegetal (volutes, flors) i les quatre barres. Presenta aplics en bronze dels medallons dels símbols dels quatre evangelistes i una corona. Els medallons són: el lleó (Sant Marc); el jove (Sant Mateu); el brau (Sant Lluç) i l'àguila (Sant Joan). La gran «corona» d'aspecte arquitectònic, està formada per tres arcs neogòtics amb corona d'estels, central i coronen la imatge esculpida del Crist Ressuscitat. Tanca l'accés una barana de pedra amb graons. Als costats dos canelobres, amb caps de dracs i decoració vegetal, acaben d'emmarcar el conjunt. Els canelobres i la barana són de ferro forjat.

A la placa rectangular de marbre, les

Pere G. Maristany i Oliver, comte de Laverna

figures representen l'Ascensió de Jesucrist. S'han representat en baix i mig relleu (les dels costats a la part baixa). De fet són dues plaques de marbre unides: la superior treballada en baix relleu i la inferior en baix i mig relleu. Els angles de la part inferior d'aquesta forma de creu hi ha representats dos éssers monstruosos, com dues formes de dracs, i fulles. Sota la placa de marbre hi ha lletres d'estil neogòtic amb un versicle de l'evangeli de Lluç i a la barana de pedra l'ofrena amb l'anagrama de Crist al centre:

«ET FACTUM EST DUM BENEDICERET / ILLIS RECESSIT AB EIS ET FEREBATUR / IN COELUM» S. Luc. C. XXIV,VERS. 51

A la part de sota de l'obra de pedra, escuts, un d'ells de Montserrat. La signatura de l'arquitecte està a la dreta, a la part més baixa de les escales. La signatura de l'escultor és també a la part inferior dreta de la placa de marbre. En lletres gòtiques a la barana de pedra: «Ofrena d'en Pere-Grau Maristany i Oliver a la Sta. Verge de Montserrat en l'any de MCMIII». A la base de la barana hi ha els escuts del Masnou, lloc d'origen del senyor Maristany, i de Montserrat».

Fèlix Millet i Maristany (1903-1967), nat a Barcelona, però de doble nissaga masnovina, era, per part de pare, nebot del mestre Lluís Millet i Pagès, fundador i director de l'Orfeó Català, per tant de «Can Xiquet»; i, per part de mare, dels Maristany de «Cal Senyor».

El seu pare, Joan, fou president de l'Orfeó Català del 1893 al 1901; ell, Fèlix, també ho seria del 1951 al 1967. Però, a més, va estar involucrat en nombroses entitats catalanes, de les

Vista de l'acte d'entronització de la Mare de Déu de Montserrat, l'any 1947

quals farà només una ressenya. Foren:

- Federació de Joves Cristians de Catalunya. En fou president.
- Benèfica Minerva, entitat de mecenatge cultural clandestí.
- Mecenatge especial per a Josep M. de Sagarra.
- Òmnium Cultural. Fundador i president.
- Etc.

Totes aquestes associacions, a les quals va destinar la vida i les finances, abastarien tot un llibre (2). Anem ara a veure la que esmento a la capçalera, l'entronització de la Mare de Déu de Montserrat l'any 1947.

El 1944, en temps de l'Abat Marcet, es celebrà el centenari de la restauració del monestir i es començà una subscripció per a un nou tron de la M. de Déu. Seguiren arribant donacions, algunes de molt importants. El 8 de setembre de 1946, ja amb Aureli M. Escarré com a abat (ho fou fins al 1966), se'n feu l'ofrena, però no fou fins al 27 d'abril de 1947

quan se celebraren les festes d'entronització, que foren una veritable manifestació de catalanitat, la primera després de la guerra de 1936-39.

Es formà la Comissió Abat Oliba, que preparà tot un procés que arribés a tot Catalunya. La Comissió era presidida per Fèlix Escalas (home fidel al règim), però el secretari era Fèlix Millet i Maristany, acompanyat d'altres prohoms del catalanisme, com Josep Benet, Josep M. Ainaud de Lasarte, Jordi Bonet, J. Carner, Joan Reventós, etc.

Crearen una xarxa per tot el país, amb delegacions comarcals, locals i parroquials. Patronats, congregacions, moviments i ordes religiosos, centres culturals, etc. Començaren amb 1.500 adreces al primer llistat, i a la vuitena ja comptaven amb 35.000.

Repartiren molts fulletons, doncs no els deixaren editar un butlletí. Alguns bisbes de Catalunya, franquistes, hi posaren traves, però, se'n sortiren.

El 27 d'abril de 1947, dia escollit per a l'entronització, es congregaren a Montserrat entre 70.000 i 100.000 persones. Al final hi assistiren tots els bis-

bes de Catalunya, també les autoritats del règim. Per primer cop des de la guerra s'utilitzà públicament el català.

Els congregats a la plaça del monestir pogueren escoltar Fèlix Millet i Maristany fent la glossa i de les invocacions de la Visita Espiritual a la M. de Déu de Montserrat del bisbe Torras i Bages.

Quan el ministre d'Exteriors de l'Estat Alberto Martín Artajo feu el seu discurs, no es va poder evitar que el poble cantés el Virolai. També es llegiren missatges de catalans d'Amèrica i d'exiliats polítics, com Pau Casals.

Les forces nacionalistes com el Front Nacional de Catalunya, que aprofità per difondre milers d'estampes i fulletons. Alguns membres del Front aquell dia penjaren una senyera a la roca anomenada «Gorro Frigi», que la policia no va poder despenjar en tot el dia. Al cap d'uns dies el Governador Civil de Barcelona fou cessat.

Aquestes festes significaren un punt d'inflexió de tot el que aleshores era consciència i reivindicació de la identitat catalana.

Fins aquí aquestes històries «montser-ratines» de dos masnovins il·lustres.

NOTES

1. Cant a Montserrat (75-juny 93). Ja som a Montserrat (84-març 94). Retorn a Montserrat (87-juny 94). La capella de can Teixidor (150-oct.1999). Montserrat... (156-abril 2000). *Mus embarquem...* (180-abril 2002). Pere G. Maristany (229-maig 2006) i L'altar de la parròquia (264-abril 09)
2. El que teniu descrit a fons consultats, i fet per l'historiador i polític Albert Manent.

Fons consultats

- Històries de la Vila... del Masnou. Joan Murray. Vols I, II i III.
- Fèlix Millet i Maristany. Líder cristià, financer, mecenes catalanista. D'Albert Manent. Editorial Proa. Barcelona 2003
- Hemeroteca de La Vanguardia

Fèlix Millet i Maristany

Segells editats per a aquella ocasió del maldit Cavall Bernat, de la Muntanya i de la Moreneta

Som

Com ho podem fer perquè siguem tots una mica més feliços i gestionar millor els nostres conflictes...

Oriol Lugo

Psicòleg & Coach Executiu i Personal. Expert en Teràpies Neurocientífiques www.oriolugoreal.com

4 CONSELLS PER SOBREVUIRE A L'ERA DE L'ESTRÈS

Sona el despertador, agafem el mòbil i una voràgine de dades, inputs i informacions ens impacten a la cara. Només a l'encendre el mòbil rebem més estímuls dels que podem arribar a processar en tot el dia. Tot i així, podríem afirmar que aquest no serà el nostre únic contacte amb l'aparell electrònic. És per això que acabem el dia, moltes vegades, saturats o saturades de la gran quantitat de notícies que hem rebut. I això sense tenir en compte el televisor, la ràdio, els diaris, les revistes, les tanques publicitàries, els anuncis a les parades d'autobús o de metro, les converses, les trucades telefòniques...

PROU!

Com es frena tot això?

Desgraciadament, és molt difícil de "parar tot això". I, més que lluitar, és qüestió de trobar solucions que ens permetin poder viure en un món hiperconnectat, sense perdre la nostra identitat, salut i emocionalitat. No som robots i no és qüestió de perdre la nostra humanitat.

Però és això possible?

A continuació, anem a compartir amb tu quatre consells que segur que t'ajudaran, com a mínim, a gestionar millor les situacions d'estrès del dia a dia:

1. LA DIETA HIPOINFORMATIVA:

vivim amb la necessitat de saber-ho tot. Mirem el Facebook, al Twitter, les notícies dels diaris en línia, i moltes vegades fins i tot accedim a aquests mitjans o portals quan estem avorrits o avorrides. Però realment cal saber-ho tot? La primera pauta consisteix a marcar-te horaris en què no consultaris cap notícia ni aplicació. Per exemple, de les 9h a les 11h, o de les 13h a les 15h; o no rebré més informació a partir de les 21h. D'aquesta manera podem ajudar la nostra ment a descansar.

2. LA MEDITACIÓ O LA RESPIRACIÓ CONSCIENT:

ara està molt de moda realitzar "mindfulness" o exercicis d'atenció plena. Més enllà dels termes anglosaxons, aquesta pràctica

consisteix a portar l'atenció al present. N'hi ha moltes maneres, per exemple, respirant en una cadira mentre tanquem els ulls. O podem, si no, dedicar uns minuts a contemplar un paisatge o jardí, sense pensar en res més que en el mateix moment on ens trobem. També s'hi val fregar els plats, però només si estem concentrats en aquesta activitat i en res més.

3. PASSEJAR PER ENTORNS NATURALS:

en les consultes mèdiques del Japó els doctors i doctores ja recreen el fet de realitzar "un bany de bosc", o el que seria passar un cap de setmana o uns dies en un entorn totalment natural. Viure a les ciutats o als pobles fa que ens desconnectem de la nostra part més natural. Respirar aire net, passejar tranquil·lament i despreocupar-nos d'allò que més ens pertorba és una fantàstica idea per recuperar la nostra salut.

4. PRACTICA EL CONTACTE SOCIAL:

som éssers socials, necessitem del contacte amb els altres. Quan estem interactuant amb el "whats app" o amb les altres aplicacions de missatgeria, perdem de vista les interaccions cara a cara, el contacte físic, poder sentir la presència dels altres. És per aquesta raó que poder passar una tarda amb un amic o amiga és una magnífica idea per tornar a sentir-se bé i, a més a més, per poder compartir bones experiències.

Tu pots desestressar-te, només cal passar a l'acció i provar aquests consells que aquí et compartim. Perquè la teva salut és la base de tot. Atura't, respira i gaudeix!

SOLIDARITAT

CONTRA LES AGRESSIONS DE L'ESTAT

transferència per Internet: <http://caixadesolidaritat.cat>
Per banc

ES78 2100 5000 5102 0017 2439

ES41 3025 0002 4514 3338 9791

Pel justificant i certificat fiscal, cal indicar: el concepte, el nom complet, el NIF i el correu electrònic.

Vivències

Pep Parés

París en blanc i negre

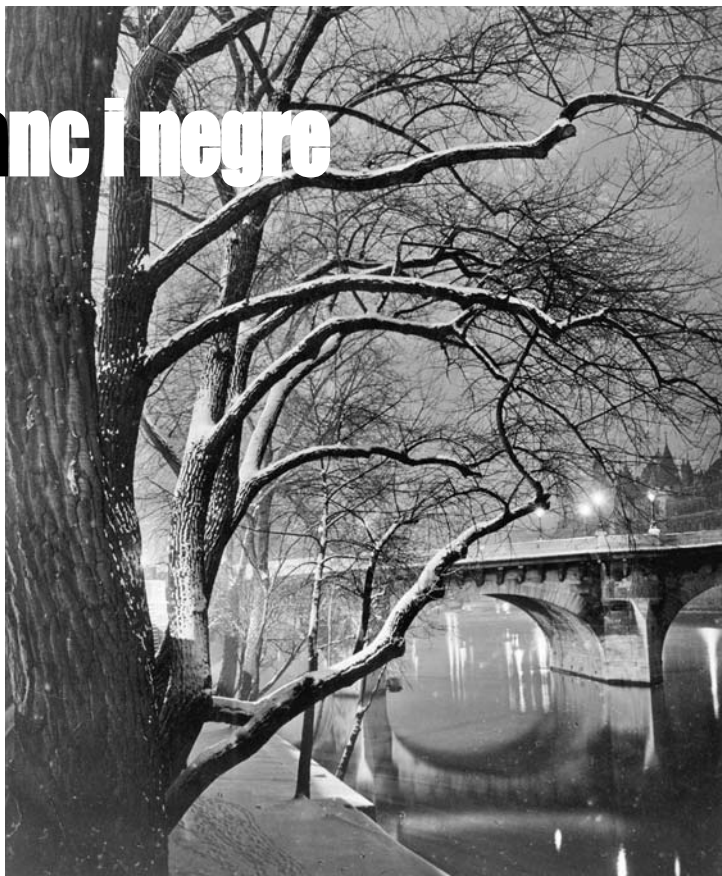
No és un dia d'hivern de sol brillant i la boirina fon l'horitzó entre un mar i un cel de plom ara inseparables. Des de l'avinguda Kennedy el Mediterrani presenta gran, en veus força tros, talment com si l'albiressis a vista d'ocell. Tenir un paisatge tan obert m'agrada. Com em captiven també els camps de Castella amb tant de cel, amb turons de poc relleu que podrien emular l'aigua del mar, també en moviment quan el vent mou el blat i marca l'onatge de tiges i espigues. Hi visualitzes les bufades de l'aire, lliscant terra endins, amb el seu ímpetu i cadència.

La mar sempre a l'esquerra mentre enfilem el camí de Barcelona en cotxe, carretera enllà, i comencem a inundarnos de cases, edificis i pisos de totes les alçades i colors, en un desgavell urbanístic digne de la rodalia de qualsevol ciutat gran. És difícil abstreure'ns d'aquests paisatges, s'entri a la vila que s'entri. Només una excepció. Quan ana-

va per la Ruta de la Plata en bicicleta, trepitjant antigues vies romanes, molt sovint em sorprenia l'aparició d'una ciutat darrere d'uns arbres que vorejaven el camí. De sobte, el pont romà de Mèrida, o el de Salamanca, o el de Lleó, amb les seves muralles arran de riu.

A dins del cotxe, la conversa amb dos amics marca la pauta del viatge. Xerrem i repetim dèries i pensaments dels homes i les dones de sempre. I és que, mentre la nostra civilització va trinxant el món amb més capacitat destructiva que mai, nosaltres continuem sent els éssers somniadors, contradictoris, impotents, i alhora atrevits, de sempre. Deixem el vehicle als peus de la catedral, al laberint subterrani de rectangles numerats i continuem a peu, pel carrer Porta Ferrissa, límit medieval de la ciutat emmurallada i terra de ningú per als més desprotegits habitants del burg de Barcelona. Ara sembla que la història ens abrugi, amb la confiança que donen els edificis i carrers vells de sempre.

Fer un suís i uns xurros a can Viader

permet una xerrada distesa que ens retorna als problemes transcendents, vaja, els de cada dia, els de sempre, dispersos sobre la taula que compartim. Amb els anys anem aprenent de les dones la nostra capacitat d'obrir-nos, de mostrar-nos tal qual, sense gaires màcares i sempre amb la tendresa còmplice dels amics.

L'exposició fotogràfica d'en Brassai, en blanc i negre, sobre el París dels anys 30/50 del segle XX, és colpidora. Fundació Mapfre. Retrats de nit, de prostitutes, mariners, de gent pobra i de pobra gent... D'artistes famosos contagiats de la llibertat d'una ciutat immensament cosmopolita. Imatges del carrer on vaig viure, Rue Dauphine; del Pont Neuf, que travessava caminant cada cop que m'endinsava a l'Egipte, la Grècia o la Roma clàssiques trossejades al Museu del Louvre. El Sena nocturn, amb personatges que trepitjaven els mateixos camins per on trescàvem amb la meva dona, 40 anys més tard, a les nits de tardor, d'hivern,

de primavera i d'estiu, dit en el mateix ordre en el qual els vam descobrir. Emoció i constància del temps passat a la ciutat que ens va rebre just després de casar-nos. Agraïment per una vida intensa a París, que aquestes fotos m'han desvetllat. A l'exposició hi vàiem retrats de perdedors en l'època d'entreguerres. Retrats artesans amb tots els matisos gastats del blanc al negre. Fotografies "voyeurs", espies, intimistes, cruels; de cadàvers abandonats a la riba del Sena i a la indiferència bado-c dels vianants. Prostitutes despullades entre el mercadeig d'homes vestits. Pinxos i bandes a sou del millor postor. Festes de barri que trencaven la rutina miserable dels pobres parisencs, és a dir, la majoria dels seus habitants. Sortim satisfets. L'exposició s'adiu amb l'edifici que l'alberga, la Casa Garriga Noguers. Tomem al Maresme, el mar a la dreta i els núvols continuen sobre l'aigua. I les nostres plàcides converses. Un matí d'amics i sensibilitat que ens convida a repetir la jugada.

Teatre capital

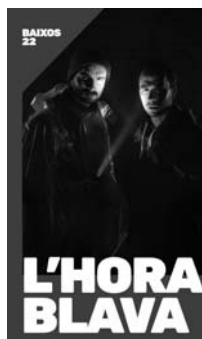
(La cartellera barcelonina)
Rosa M. Isart (rmisart@hotmail.com)

Jordina forever: amors encesos

Abril. El mes de les declaracions d'amor. Amb la primavera encesa, saltant pels aires i pels barris, jugant a daus, a la sort, i apostant al tres i al set, números fermes, simpàtics. Amb els llavis que volen vermut i vida. Amb el cor que vol amor i teatre. Així sembla que són els abrils.

Ens endinsem en les platees. Perquè tenim teatre per dintre (endinsat, ben pregon, al cor) i màscara per fora (tal vegada, per autodefensa).

Fins al 8 d'abril la **Lloll** continua al **Club Capitol (sala 2)**. Tan especial, divertida, tan dolça, tan impactant, tan autèntica com sempre, tan increïble i deliciosa. També fins al dia 8 *L'hora blava*, una història (70') sobre el sentit de les coses i el compromís, fa temporada al **Teatre Tantarantana** (Sala Baixos 22). La companyia que hi ha al darrere ens té el cor robat: el **Col·lectiu La Santa**.

Des del 4 d'abril (fins al diumenge 29), *Escenes d'un matrimoni*, d'Ingmar Bergman, s'exhibeix al **Teatre Akadèmia** (c/ de Buenos Aires, 47): vida en parella, trencaments, divorcis, retrobaments, nits en comú, amb la interpretació d'Anna Sabaté i Jordi Figueras.

Fins al dia 22, (la pintora) *Frida Kahlo* torna a la **Sala Fènix** (c/ de la Riereta, 31, a tocar de la Rambla del Raval), a través de Marisol

Salcedo.

Tot el mes es representa *Mala broma*, de **Jordi Casanovas**, amb direcció de Marc Angelet, a la **Sala Muntaner**: un periodista versus el seu amic humorista, una reflexió sobre els límits de l'humor.

Des del dia 11, la tràgica *Medea* amb **Emma Vilarasau** al **Teatre Lliure** (Passeig de Santa Madrona, 40): Eurípides versionat per **Lluís Pasqual** i Alberto Conejero.

Tenim tot el mes el **Cirque du Soleil**, amb l'espectacle *TOTEM*, a l'Hospitalet de Llobregat. Sota aquesta carpa, tal vegada màgica, podríeu fer-li un petó a la persona que teniu dintre del cor. (I que penseu tot sovint).

Ah, per cert i finalment: el dilluns 23 d'abril (**Diada de Santa Jordina-Sant Jordi**) no deixis de **regalar la rosa i el llibre**. Els anys no tornen, les hores només escolten una vegada. Al riu ens hi banyem, sí, a gust i delerosos: però mai no torna la mateixa aigua, xicotà, xicot. Regala-ho tot. Amb seny, però regala-ho tot. Forever. Per sempre.

Amb aquest títol comencem aquest mes una sèrie de petites cròniques d'enllà les mars, vistes, oïdes o viscudes a *Maya'se*, la terra dels maies, per aquest cronista, per omplir els «prestatges» de petites coses vingudes d'aquelles terres, com en aquelles botigues d'«*ultramariños*» que anys ha omplien les nostres viles.

Encara no sabem si seran mensuals o bimensuals o només periòdiques, tot depèn de l'espai al butlletí.

N'hi haurà de tota mena, més o menys transcendents, i algunes força colpidores, que ens faran reflexionar, o aquesta és la intenció d'aquest cronista.

La primera porta per títol:

«PASSIÓ BLAUGRANA»

Tots hem vist, encara que sigui per la televisió, llocs llunyans, sovint enmig d'una misèria ben excoent, vailets o no tant, que vesteixen la samarreta del Barça, però el que vaig veure a *Coactemala* (Guatemala) sobrepassava tot l'imaginable.

Per Guatemala City, la capital de la República, em cridaren ja l'atenció les samarretes blaugrana que lluien alguns, però el que no havia vist mai, ni aquí, fou que cotxes i furgonetes lluïssin a la porta o a la carrosseria l'escut del Futbol Club Barcelona.

El guia ja m'avisà que allà era força usual la passió blaugrana i que ja ho aniria veient. I així fou en altres localitats del país. Segons em contà, el dia que el Barça juga i és retransmès per televisió, el país para el seu batec.

Però el súmmum va arribar en una localitat de les ribes del llac Atitlán, un llac sis vegades més llarg que el de Banyoles i multiplicats per deu els seus quilòmetres quadrats. En elles hi ha un poblet de pescadors i de turisme, Santiago de Atitlán, on la passió blaugrana arriba fins a la mort, i mai més ben dit.

En aquest poble, on la majoria és *culé*, la seva passió arriba a tal extrem que, quan hom mor, el seu bagul va fins al cementiri cobert amb la bandera blaugrana, i a la seva tomba, a terra, hi tenen una làpida, a la qual fan posar, esculpint, l'escut del Barça.

Com veieu, hi ha gent al món l'amor dels quals per un club esportiu arriba a límits on sembla impossible que es pugui arribar.

L'única pega d'aquestes primeres cròniques d'ultramar és no poder il·lustrar-les amb imatges que ho ratifiquin. Tot el que vaig veure era bo i anant en cotxe i, al poble on hauria pogut deixar-ne constància gràfica, per sort no s'hi va morir ningú.

Parlem de llibres

Pere Martí i Bertran

Poesia coreana i universal

So Jong-ju (1915-2000) és un dels grans poetes coreans del segle XX i un dels més universals, com destaca l'Herminia Mas al pròleg: "Els poemes de So Jong-ju són profundament coreans i ens donen informació molt completa i detallada sobre la vida, el món i tot l'imaginari mític coreà, però alhora ens parlen d'emocions, sentiments, reflexions i sensacions universals." (p. VII) Fins ara n'havíem de llegir l'obra a partir de les traduccions al castellà, al francès o a l'anglès. Des d'aquest 2017 ja podem gaudir en català d'una antologia variada i significativa de la seva poesia (1). Variada perquè recull poemes de les cinc grans etapes en què s'ha estructurat la seva obra i significativa perquè la formen trenta-vuit poemes curosament triats per les traductores, totes dues professores a l'Escola Oficial d'Idiomes de Barcelona: la coreana Hwang Seung Ok, bona coneixedora de la literatura del seu país, que ha permès de treballar a partir dels textos originals, i l'escriptora i professora de català Herminia Mas, que ha fet que les traduccions semblin textos escrits originàriament en català, si n'exceptu-

em noms propis o referents culturals en un sentit ampli (culinaris, literaris...), naturalment, com han de ser les bones traduccions.

Què hi trobarem en els seus poemes? Com apunta Josep-Francesc Delgado, a la "Nota de l'editor" (p. I-II), la vida quotidiana d'una Corea que com tants altres pobles, i individus és clar, ha patit colonitzacions en diverses èpoques, la més recent plenament viscuda per l'autor, ja que els japonesos la van ocupar del 1910 al 1945; que com tants altres pobles ha vist com les seves classes populars eren

explotades pels colonitzadors i per les elits; que com tants altres pobles té uns mites i unes llegendes que els singularitzen; que com tants altres pobles ha viscut moments d'eufòria i de frustració, etc. etc. etc. No voldria donar la impressió, amb aquestes afirmacions, que el poble coreà és el protagonista de la majoria dels poemes de So Jong-ju, no. Alguns poemes, com l'extraordinari "Sabeu on és aquell país?", ens podrien fer pensar en aquesta poesia col·lectiva, que tant d'èxit va tenir arreu amb el realisme històric o social. I dic que no, perquè la majoria de poesies del recull són gairebé intimistes, amb el jo poètic, identificable amb l'autor, com a protagonista principal. La resta ens parlen de gent anònima, i normalment pobre però lluitadora a més no poder, com un picapedrer, un poeta savi i engabiats, un venedor de verdures, un rodamon...

No em puc estar d'acabar amb un poema i, és clar, de convidar-vos a llegir la poesia de So Jong-ju. Es titula "Flor serena" i diu així: "Ànima, / no cal que volis com un ocell. / Ànima, / no cal que arribis com un núvol / i te'n vagis com la pluja. / Seré un pou quiet que ni ve ni se'n va? / O seré una flor serena?"

(1) So Jong-ju. *Poesies*. Edicions del roure de can roca, La Garriga, 2017. Traductores: Hwang Seung Ok i Herminia Mas. 64 pàgines.

T'AGRADARIA CANTAR EN UNA CORAL?

Et proposem de venir a cantar a la **Coral Xabec** de Gent del Masnou; hi seràs ben rebut. Hi tindràs lloc com a tenor o com a baix o bé com a soprano o com a contralt. Anima-t'hi i vine a provar la veu qualsevol dimarts abans de començar l'assaig, o sigui, una mica abans de dos quarts de deu del vespre.

Qui canta, els seus mals espanta!

FES-TE SOCI DE GENT DEL MASNOU

Dr. Agell, 9 · 93 126 82 20

gentdelmasnou@gmail.com • www.gentdelmasnou.cat

50 moments imprescindibles de la història de Catalunya

De Jaume Clotet

Editorial Columna. Barcelona 2014

Resumit del llibre per Lluís Valls

No conèixer el nostre passat ens fa ignorants de la nostra història. Intentarem explicar els fets i, per fer-ho, extractem el llibre de Jaume Clotet "50 moments imprescindibles de la Història de Catalunya". Capítols anteriors: **Abril17** (1)Els ibers, (2)Arriben els grecs. **Maig17** (3)La romanització, (4)Indíbil i Mandoni. **Juny17**(5)Terra de Gots, (6)La invasió musulmana. **Juliol-agost17** (7)El Pare de la pàtria, (8) La primera independència. **Setembre17** (9) Pau i treva, (10) Els primers textos en català. **Octubre17** (11) La unió dinàstica entre Catalunya i Aragó, (12) La conquesta de Tortosa i Lleida. **Novembre17** (no editat). **Desembre17** (13)La batalla del Muret. (14)La conquesta de Mallorca. **Gener18** (15) La conquesta de València. (16) El testament de Jaume I. **Febrer18** (17) Les Corts Catalanes. **Març18** (18) Les vespres sicilianes. (19) Els almogavers a Grècia.

Continuem.

La Pesta Negra

Si el segle XIII fou per a Catalunya un segle d'expansió econòmica i creixement demogràfic, el segle XIV va portar a la corona catalanoaragonesa un seguit de desgràcies que li van repercutir greument. A partir del 1315 es van produir els primers episodis d'escassetat d'aliments, especialment de blat i cereals, encara que entre Sicília i Catalunya controlaven tot el mercat i rutes comercials. Tot i així la pugna constant de Gènova i França, que provocaven constants alteracions en el proveïment, i una cadena de males collites al nord d'Europa van desfermar uns episodis de fam en molts països del vell continent. Si bé en el Mediterrani la situació no era tan greu, també en va patir les conseqüències. Aquesta situació va tenir el moment més àlgid en la gran fam de l'any 1333 i que a Catalunya fou coneguda com "lo mal any primer" a partir del qual el país va encadenar, una rere l'altra, un seguit de catàstrofes.

L'any 1348, quan el país començava a recuperar-se, arribava una epidèmia terrible, la Pesta Negra o "les pestilències". Segons els indicis l'epidèmia procedia de Mongòlia i passà per Crimea i Gènova i es va escampar per tot Europa a una gran velocitat. Als països catalans, si a principi de 1348 només afectava Mallorca i el Rosselló, pel segon trimestre ja afectava tot el territori fins a Saragossa. Probablement l'epidèmia era pesta bubònica produïda pel bacteri *Yersinia pestis*. Aquest bacteri infectava les rates, que infectaven les puces que portaven com a paràsit, i aquestes eren

La Dansa de la Mort té orígens medievals i està associada a les epidèmies de pesta negra que van assolir Europa. *Nemini parco* (a ningú perdono).

el principal agent d'infeccions ja que en aquell temps era habitual que hi hagués puces a les llars. En un principi es va pensar que eren els gats els que portaven la malaltia, per aquesta raó a tot Europa es va eliminar una gran part de la població felina, cosa que va agreujar el problema perquè, en no tenir depredadors, les rates es van multiplicar i fou molt més gros el problema. L'epidèmia va rebre el nom de Pesta Negra perquè les hemorràgies subcutànies que produïa a la pell eren fosques. Quan la persona moria i el cos es refredava, les puces fugien i buscaven un altre cos calent per instal·lar-s'hi.

Les conseqüències de la pesta en l'àmbit europeu van ser esgarrifoses; es calcula que va morir un terç de la població aproximadament, uns vint-i-quatre milions d'ànimes. A Catalunya l'epidèmia

va colpejar una població plenament afectada per la fam i les penúries. Un bon indicador a la ciutat de Barcelona va ser el nombre de testaments, que es va incrementar. La xarxa hospitalària catalana no era escassa, tant a la ciutat de Barcelona com a altres ciutats catalanes així com a València i Ciutat de Mallorca; però el desconeixement de l'epidèmia no permetia combatre la plaga amb eficàcia. La majoria d'aquestes instal·lacions eren sostingudes per aportacions piadoses i gestionades per comunitats religioses, les quals no tenien els coneixements per fer front a una plaga d'aquelles dimensions.

Un cop superada la pesta, una nova desgràcia va colpejar Catalunya. L'any 1357 es va produir una plaga de llagostes, que va assolir tot el camp del Principat i València i provocà una gran fam i deserció a pràcticament tots els territoris. I, com que les desgràcies mai no venen soles, els territoris no afectats van rebre una cadena de terratrèmols, cosa que provocà danys enormes físics i psicològics als pobles des de Puigcerdà a Prats de Molló l'any 1374 amb fortes rèpliques en els anys següents. Per acabar-ho d'adobar, un cop acabats els tremolors, una nova sèrie d'epidèmies van castigar tot el país.

L'impacte demogràfic per culpa d'aquest seguit de calamitats va ser devastador. Catalunya va tenir un descens de població espectacular i la falta de mà d'obra, sobretot al camp, va repercutir en la producció i conseqüentment en l'increment de preus. Per mantenir els ingressos molts nobles van pujar les contribucions als pagesos, cosa que va desencadenar un fort malestar en la classe camperola.

Els Jueus a Catalunya

Pel fet que els jueus eren un poble de costums nòmades, no se n'ha pogut documentar la presència a Catalunya Vella abans del segle XII. Però a final d'aquest segle moltes poblacions del Principat, València, Aragó i el Regne de Mallorca es van convertir en un focus

d'atracció per a la població hebrea, que es consolidà com a importants i pròsperes comunitats econòmiques i culturals. El rei Jaume I va impulsar que s'establiessin en indrets concrets sota la protecció i empara reial. Així l'any 1243 es va crear el call de Perpinyà i una mica més tard el de Barcelona. Molts nobles, seguint l'exemple reial, van fomentar la presència de jueus als seus dominis. En conseqüència, al llarg del segle XIII sorgiren calls arreu del país, que es repartiren en tres zones. Una al nord del territori, Perpinyà i Girona, on van néixer una vintena de comunitats; però la més important fou a Castelló d'Empúries. El segon nucli a la ciutat de Barcelona, on la presència de la cort els interessava especialment; i el tercer al sector de ponent; però també a la resta del país hi proliferaren moltes i rellevants comunitats amb poder adquisitiu important. A mitjan segle XIV es calcula que la població jueva s'acostava a les deu mil persones, repartides en centenars de poblacions.

Però paral·lelament a la forta economia jueva un fort sentiment antisemita s'escampava entre la població cristiana. El fanatisme religiós d'una part de les classes més humils abocava les seves ires sobre els jueus, i de l'altre, persones que havien contret préstecs amb els jueus, pensaven que la seva desaparició eliminaria els seus deutes. La regla-mentació que obligava els jueus a viure reclosos dins dels calls tampoc no ajudava a la convivència entre comunitats. Aquesta tensió va

esclatar a Sevilla l'any 1391. Molts jueus van ser assassinats i el call saquejat, i un mes després el de València i després el de Mallorca. Davant d'aquests fets les autoritats municipals de Barcelona, juntament amb el suport reial, van armar una host per protegir el call de la ciutat de qualsevol agressió, però la formació espontània d'un avalot va assaltar, saquejar i assassinar cent persones, i moltes altres van ser obligades a convertir-se al cristianisme abans que els soldats poguessin restaurar la calma. Tot i així, al cap de tres dies van tornar a esclatar els aldarulls contra els hebreus i van ser assassinats tres centenars de jueus i tres mil foren obligats a la conversió.

A causa d'aquesta acció nefasta molts jueus supervivents van marxar de la ciutat, encara que el rei Joan I va intentar redreçar la situació penjant públicament trenta persones causants directes dels avalots. La presència de jueus va esdevenir mínima des d'aquells moments i el cementiri de Montjuïc es va abandonar.

Pressionada l'autoritat de Barcelona pel fanatisme, va prohibir la residència de jueus a Barcelona i conseqüentment els calls de la resta del Principat van anar desapareixent i en quedà una població insignificant i clandestina amb la creació de la Inquisició l'any 1487.

Per això els Reis Catòlics en van decretar l'expulsió; va tenir poc impacte al Principat, però fou el tret de gràcia definitiva. Les mesures de l'expulsió eren molt radicals i afectaven absolutament tota la població semita. Tenien quatre mesos per abandonar definitivament el país amb la prohibició de tornar-hi sota pena de mort. Durant aquest temps podien vendre's les pertinences, però no podien marxar amb monedes d'or i plata perquè els ho estava prohibit. Béns com cavalls o armes tampoc no podien abandonar el territori de la monarquia hispànica. I van quedar, els pocs jueus que restaven a la península i després d'una època de col·laboració i participació amb la societat cristiana, en una situació precària, ultrajada i trista.

La punta de la llengua (95) Esteve Pujol i Pons

Segur que heu sentit persones que, quan volen reproduir una frase literal en una llengua estrangera, ho fan en castellà. Per exemple, diuen: *Sí, perquè la Merkel va dir al Rajoy "Te estás pasando con Cataluña"*; o bé *Els amics de Londres ens deien "¿Qué, muchachos, vamos de copas este sábado?"*; o bé que *la BBC anunciava ahir "La crisis mundial es de una importancia relevante..."*; o bé que *Trump repeteix: "¡América primero!"*. Com és evident, ni la Merkel li parlava pas en castellà ni els amics britànics ni la BBC ni Trump ens hi parlen. Un cas semblant és quan sentim dir a un catalanoparlant que la Bíblia diu *Déu ens mana: "Ganarás el pan con el sudor de tu frente"* o *Jesús va dir: "Amaos los unos a los otros"*; és ben clar que o bé dius la primera frase en hebreu i la segona en grec o, si no, que hi pinta una pseudotraducció a una llengua diferent de la que fem servir a la conversa? Que és que algú es pensa que la Bíblia va ser escrita en castellà?

Ja sé que aquest fenomen obeeix a voler fer la sensació que es tracta d'un frase literal en una llengua forana, en una llengua estrangera (exòtica?). És fer un mal servei a les llengües estrangeres i sobretot a la castellana, que és ben digna d'admiració i d'estimació per a tothom. O bé diem la frase en la llengua original o bé en català. La resta és... fer el préssec!

EL MISTERI DE ROMSEY

Josep Condeminas

Romsey és un poble encantador del sud d'Anglaterra, on vaig passar unes hores ara fa un parell d'anys. Era un dia assolellat del mes de maig, amb un cel blau, diàfan, amb un ambient gairebé calorós, encara que potser portat pel tòpic, diríem que inusual tractant-se d'Anglaterra, però que, naturalment, no sempre hi fa mal temps en aquell país. Tornàvem de visitar la ciutat de Winchester i ens vam parar a Romsey per estirar una mica les cames i, de passada, fer una ullada al poble. Uns cartells ens van indicar l'existència d'una abadia, possiblement l'edifici més interessant del poble, i allà ens vam encaminar.

L'abadia de Romsey és d'origen normand i va ser fundada a l'any 907. La visita, però, no va constituir gaire novetat en comparació amb altres edificis religiosos que ja havíem visitat, com la Catedral d'Arundel, la de Chichester i, naturalment, la de Winchester, possiblement la més important. Com d'altres, també es caracteritzava per la quantitat d'enterraments que hi havia: militars, eclesiàstics i personatges rellevants de la població. Tots ells, naturalment, totalment desconeguts per a mi, menys un. Amb curiositat vaig llegir-ne la làpida: *Admiral Earl Mountbatten of Burma - 1900-1979*. Es tractava, és clar, de Lluís Mountbatten, membre de la família reial i oncle del Príncep

Carles de Gal·les. Virrei i Governador General de l'Índia i Almirall de la Royal Navy, a més de destacat membre de l'operació "Overlord" durant la II Guerra Mundial, i persona molt admirada pel general Eisenhower. Ignoro els motius i els lligams que deuria tenir amb Romsey perquè fos enterrat a l'abadia, ja que Mountbatten va morir d'un atemptat de l'IRA a l'any 1979 a la població de Mullaghmore, comtat de Sligo, Irlanda, encara que de segur no deu constituir cap misteri per als seus parents i autoritats de Romsey; però, quant a misteri, si ho és, i mai no esbrinat del tot, l'estrany taüt que es va trobar a l'abadia a l'any 1839.

En aquest any esmentat, uns obrers, fent unes excavacions a l'abadia, van trobar un petit taüt i, al destapar-lo, es van trobar que solament hi havia una cabellera amb una trena sobre un coixí, com al dibuix que il·lustra l'article. El més curiós és que la cabellera conservava gran part del seu cuir cabellut, com si hagués estat arrencat per un indi del Far West. Durant molts anys ningú no va saber donar raó de tan singular troballa, encara que sí van proliferar-ne les especulacions, ja que uns opinaven que la cabellera podia ser de l'època anglosaxona, altres, per contra, del temps dels romans, o bé d'una de les dues Santes de Romsey, Santa Mozwenne, que va ser la primera abadessa, o

Santa Ethelfleda, que és la patrona de la ciutat. Fa uns anys, la cabellera va ser enviada a un equip de científics i arqueòlegs de la Universitat d'Òxford, experts en relíquies. Amb les anàlisis van trobar que la cabellera tenia uns residus oliosos, concretament resina de pi, que bé podria tractar-se d'un ritual o bé d'una cura capil·lar en vida, encara que també hi van trobar una proteïna marina, concretament peix, aliment bàsic de la dieta monàstica. Tampoc la prova del carboni no va aportar gaire llum al misteri, ja que suggeria que podia tractar-se d'una persona que va morir entre els anys 895 i 1123 o bé entre el 965 i 1045. En tot cas, sembla ser que es tractava d'una persona vinculada a la comunitat monàstica.

Segons tinc entès, a una majoria de la població de Romsey li agradaria que fos Santa Ethelfleda, la patrona de la ciutat, però les proves no han aportat el suficient per assegurar-ho. En tot cas, cal preguntar-se... per què van arrancar la cabellera i la van enterrar separada del cos? El misteri continua.

Fonts consultades: Visita a l'abadia i Internet

SALA
AUTOMOCIÓ

MECÀNICA I ELECTRICITAT DE L'AUTOMÒBIL
PNEUMÀTICS
ALINEACIONS
AIRE CONDICIONAT

C/ Xile, 1. Tel 93 540 42 04 • El Masnou

ASSESSORIA
IGLESIAS

FISCAL • LABORAL
• COMPTABLE • ASSEGUANCES
• GESTIÓ IMMOBILIÀRIA
• GESTIONS DE TRÀNSIT

Sant Miquel, 21, A, baixos • 08320 El Masnou
Tels. 93 540 40 53 • 39 95 • fax. 93 540 40 53

Exposicions

Fins al 5/4 En record de Gerard Rosés, per Josep Rosés.
Del 7/4 al 3/5 Mandales, de Vicenç Casasús
Del 5 al 31/5 Pintures, de Josep Igual

Classes de ioga

Els dimarts de les 19.30 a les 21
Aprendreu tècniques de meditació,
respiració i relaxació.

Curs impartit per Ivet Compañó, professora de
Kundalini-ioga.

Cal portar una estoreta (o matalasset),
tovallola, coixí petit, pareo i roba còmoda.
Preu trimestral 80€ socis 70€

Inscripcions a Gent del Masnou
Tardes laborables, de 6 a 2/4 de 9
Vocalia Recreativa
Més info: ivet@latercerapell.com · 607 74 74 99

L'enigma V.D.R.

La cua d'un peix pesa 9 kg. El cap pesa tant com la
cua més un terç del cos; i el cos pesa tant com la cua i
el cap junts. Quant pesa el peix sencer ?

Resposta:

$$X = 200 ; X \div 1 + e = 900 ; e = 500$$

$$81 = 10X - X ; X = X \div 1 + 81 ; X = X \div 1 + e + e$$

$$.91 \ 75 = 010000$$

CURSETS DE GAITA

Informació

a Gent del Masnou

Dr. Agell, 9 · 93 126 82 20

gentdelmasnou@gmail.com

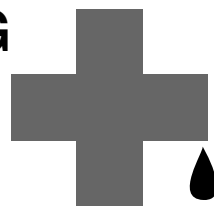
www.gentdelmasnou.cat

CAMPANYA DE DONACIÓ DE SANG

Donar-ne una mica és donar molt.

Diumenge 15 d'abril de 10 a 14, al local social de Gent del Masnou.

Dr. Agell, 9, al costat del cinema La Calàndria

Dites i personatges populars (44)

Albert Vidal

Per què diem... que, a algú, se li ha fet jurar la constitució?

La frase s'utilitza quan es té notícia que, a algú, se li ha fet fer alguna cosa per força, molt a desgrat seu.

L'origen és al 1820, quan les forces liberals van forçar el rei Ferran VII, en contra de la seva voluntat absolutista, a jurar la Constitució de 1812, que, en tornar al poder després de la desfeta napoleònica, havia derogat.

Els fets que conduïren a aquest fet, però, es remunten a l'any 1808, a partir del motí d'Aranjuez contra el primer ministre Godoy i el rei Carles IV, que va esclatar pel descontentament tant de les classes populars com de l'aristocràcia i el clergat davant el progressiu empobriment d'Espanya arrossegat des de la desastrosa batalla de Trafal-

gar el 21 d'octubre de 1805.

El rei es veié obligat a abdicar en favor del seu fill Ferran VII; però en plena invasió francesa Napoleó obligà pare i fill a abdicar en favor del seu germà Josep Bonaparte, el conegut popularment com a *Pepe Botella* per la seva desmesurada afició al vi. Així les coses, es promulgà una afrancesada Constitució el 8 de juliol d'aquell mateix any, amb l'oposició de tots els estaments hispànics, els quals, però, dos anys més tard formaren les Corts de Cadis i promulgaren una nova Constitució el 1812, que fou coneguda com a *la Pepa* per haver estat oficialitzada el dia de Sant Josep. El redactat pretenia conciliar absolutistes i liberals i que no agrada ni als uns ni als altres, fins que el 1814 Ferran VII, de nou en el poder des de 1813, la derogà i instaurà un règim totalment absolutista i reaccionari.

Fins que el 1820 els liberals van obligar Ferran VII a *jurar la Constitució* de 1812, com hem explicat més amunt. La història de les Constitucions espanyoles és plena de despropòsits. Cap d'elles no ha satisfet el poble, ja que gairebé totes han estat redactades més a mida dels governants de torn i menys a favor de la gent del país. De fet, no han estat més que un reflex de la situació en què s'han vist obligats a viure els ciutadans, sacsejats pel clima tens de cadascuna de les èpoques.

Arran de sòl

Pledebuit

El tema ja l'he tocat algun cop, encara que sigui de resquitllada en altres arran de sòl, però en aquests mesos primers de l'any, tan generosos de pluja, m'hi he trobat, jo i molts altres vilatans, ja que n'he escoltat les queixes.

Deureu pensar, aquest quisso ha esmerçat seixanta paraules sense dir el que vol dir. Doncs, teniu raó, ara us dic de què va la meva glossa, va dels bassiots que es formen al Camí Ral quan plou. També de les rajoles que, per mal posades, ballen el can-can o, si preferiu, *claquer*, i, per als joves d'ara, ves a saber què ballen, potser tan sols és moure l'esquelet.

Si heu observat els paletes quan en posen, haureu vist que hi posen una capa de ciment sec (potser no sempre) i damunt la rajola, que després remullen amb una mànega de reg. Els qui teniu certa edat sabeu que abans sota la rajola hi anava un gruix d'aquella massa on hi havia ciment, sorra i aigua, i la rajola, un cop posada, era repicada amb la maça i vigilant que quedés anivellada amb la resta.

Ara, doncs, res de tot això. Em sembla que només aguanten el temps de cobrar. I així passa el que passa, el que us deia més amunt, que, quan plou, s'omplen d'aigua i, per postres, bruta, i et remullen els baixos, sabates i pantalons. I a les dones que van amb sabates de taló i mitges, doncs el mateix panorama.

Si us n'heu adonat, he dit que parlaria dels bassiots i també de les rajoles que ballen i et remullen els baixos, i he començat la casa per la teulada. Tinc una disculpa, no soc paleta, ni manobre.

Anem, doncs, als bassiots, que també se'n poden dir: bassal, bordoi, xipoll, aigüerol, toll, bassiols, basseta, pèlag, etc., segons l'indret o comarca de la nostra terra. Aquests bassiots, alguns d'ells força grans, que ocupen part de la vorera, tenen el seu origen o problema en el que us he dit més amunt, que no anivellen, i practiquen aquella màxima que diu «arramba i clava», encara que potser aquesta màxima no és la més adient per a aquest problema, però queda bé, oi?

Per sort, la nostra comarca no és de les més plujoses del nostre país, que, si no, aniríem sempre ben xops; i parlant de xops, potser en podrien posar als trossos desarborats que hi ha en aquest passeig i que a l'estiu trobem tant a faltar, quan cau aquell sol de justícia i que, a més, amb el retop de les parets de les cases et deixa ben escaldat i esmaperdut.

Bé, jo ja m'he desfogat. Alguns deureu pensar que aquest ca és un vell *ringolaire*, però ja és sabut que dient les veritats es perden les amistats.

Apa, doncs, per a avui ja n'hi ha prou, que torna a ploure i hauré de sortir a comprar i, és clar, a remullar-me les potes, ja que, encara que vulguis i miris de trepitjar les rajoles que sembla que estan més fixes, per l'altre costat et fots en alguna que està pitjor.

Bup, bup.

La cuina de l'Antònia

El Cullerot

Ingredients

2 grans d'all, 40 g de pinyons, 1 quilo de tomàquet madur, 180 g de tonyina, 2 pebrots vermells, sal, un pessic de sucre i oli.

Com la fem

Freguem els pebrots amb les mans untades amb oli i una mica de sal. Els enforenem uns 30 minuts a 180°; quan la pell s'arrugui, apaguem el forn i els pelem. Fem tires del pebrot amb les mans.

No en llencem el suc, el colem i el guardem, per usar-lo en arrossos o salses de carns. En una cassola, amb una mica d'oli d'oliva, hi aixafem i daurem els alls i hi afegim el tomàquet triturat i una mica de sal i sucre per trencar l'àcid. Posem el foc mínim i ho deixem fregir lentament, que es confiti a poc a poc. Quan estigui fet, retirem els alls i deixem-ho refredar; hi afegim les tires de pebrots, i la tonyina —si és amb oli— escorreguda. En una paella, a foc mínim i unes gotes d'oli, hi fregim els pinyons; alerta, que es cremen amb facilitat; un cop fets, els afegim a la resta, ho deixem temperar i a la nevera. La Titaina es pot menjar calenta o freda, però millor si és feta del dia abans.

La Tonyina fresca es podria canviar per tonyina de llauna i també prescindir dels pinyons... però hi donen un sabor molt especial.

el cullerot

El Masnou, Sant Felip, 45 · 93 540 97 41
Igualada, Rambla Nova, 29 · 93 804 22 25

www.elcullerot.cat

elcullerot@hotmail.com

De tot per a la cuina

República

Un poble en marxa ni se suspèn ni s'atura

ANC-AI Masnou Decidim · ABl18 · elmasnou@assemblea.cat

Què és una República?

(Del llatí, cosa pública) es una forma de governar conduïda pel poble i no privada com ho és una monarquia. És un sistema en contra el despotisme on governa la justícia i la igualdad per tothom davant de la llei.

Espai publicitari contractat. Gent del Masnou no té cap vincle amb el que s'expressi en aquesta pàgina.

Lluís Puig i Gordí

-Terrassa 1959 - va marxar a Brussel·les juntament amb el president Carles Puigdemont i tres consellers més del govern. A les eleccions al Parlament de Catalunya de 2017 fou escollit diputat amb la llista de Junts per Catalunya. Va renunciar a l'acta de diputat el 28 de gener de 2018.

• Tot hi havent renunciat a l'acta de diputat se sent o forma part del govern a l'exili?

Absolutament. Em sento formar part del Govern perquè tant el meu Molt Honorable President, que em vol al seu costat, com també per la legitimitat que centenars de representants de tot el món de la cultura em segueixen atorgant.

• Aquesta nova situació d'exiliat ha trencat els seus principals projectes de treball?

Trencar no, ja que seguiré treballant per la cultura catalana; ara bé, alterar les dinàmiques, velocitats i possibilitats, per descomptat. L'exili és com una escola de la vida on has de recomençar moltes coses des de quasi zero.

• Davant la situació opressiva que pateix Catalunya a quines portes s'han de trucar per ser escoltats i com els contempla a vostès el Parlament Europeu?

Anem i seguirem anant a tots els espais institucionals que tinguin ganes d'escoltar la nostra versió dels fets succeïts a Catalunya,

com a mínim els darrers 8 anys... i sortosament cada vegada hi ha més orelles que escolten, ulls que hi veuen i persones que van variant el seu posicionament.

• Si hi hagués noves eleccions i el resultat fos favorable o advers, el compromís continuaria fidel?

Per descomptat. No hem arribat tan lluy com a poble en cap moment de la història. Seguirem fidels al nostre compromís igual que fan els més de dos milions de persones disposades a defensar les urnes, la de-

mocràcia, la llibertat i els drets humans.

• Fins ara no hi hagut cap resposta útil, hi ha algun país disposat a reaccionar?

N'hi ha, i n'hi haurà més... però segons quin tipus de coses s'han de comunicar en el moment que pertoca i per qui sigui més adient.

• Quin seria, segons vostè, el missatge per a Catalunya de l'actual situació ?

Que el nostre tarannà de seny, de no respondre provocacions, etc. segueixi igual de ferm. Que seguim fent les més grans manifestacions pacífiques de la història amb el mateix civisme... i que els nostres infants creixin educats amb aquests valors que ara tots defensem.

• Com es veu Catalunya des de Brussel·les?

Com una terra d'acollida, d'integració i que en aquests moments està fent de far i de referència per a moltes persones i regions que ens observen amb moltes ganes que tot acabi bé.

• La vostra és una posició molt avançada; com s'aguanta l'esperit?

Tots som humans i tenim estones de tota mena, però en general sempre veig l'ampolla mig plena i, si pot ser, amb un somriure...

L'ANC del Masnou convoca la ciutadania, cada dimecres a les 7 de la tarda, davant l'Ajuntament fins que siguin alliberats els presos polítics catalans. Els diners que s'han recollit fins ara, 500€, han estat ingressats al compte de l'Associació Catalana de Drets Civils.

LLIBERTAT PRESOS POLÍTICS

Penja o renova la teva senyera o estelada.
I recorda-ho, no la despengis!
Convida la teva gent també a fer-ho.

23 d'abril Sant Jordi

Pastisseria Degustació Granja

Matalí

El Masnou: Prat de la Riba, 4 · T. 93 555 04 60

Pastisseria

miquel

Pere Grau, 59 · Tel. 93 555 06 61
El Masnou

david

MMACE02
(Millor Mestre Artesà Xocolater
d'Espanya 02)

Venda
Online

pastisser

93 555 34 75

Navarra, 100 · El Masnou

pastisseria@davidpastisser.com

www.davidpastisser.com

Medalla de bronze

MMAPE03

(Millor Mestre Artesà Pastisser
d'Espanya 03)

Mestre Pastisser

A les pastisseries del Masnou

PASTISSERIA · CONFITERIA

La Moreneta

Itàlia, 31 · Tel. 93 555 35 64 · El Masnou